

คาร์เตอร์

บทที่ 1

ความตายที่ปลายเข็ม

เรามีเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง ดังนั้นตั้งใจฟังให้ดี

ถ้าคุณกำลังฟังบันทึกนี้อยู่ ก็แปลว่าคุณตกอยู่ในอันตรายเรียบร้อยแล้ว
เซดีกับผมอาจเป็นทางรอดเดียวของคุณ

ไปที่โรงเรียน หาตู้ล็อกเกอร์ให้เจอ ผมจะไม่บอกว่าโรงเรียนไหนหรือ
ตู้ไหน เพราะถ้าคุณคือคนที่ใช่ คุณจะหาเจอเอง รหัสคือ 13/32/33 เมื่อ
คุณฟังบันทึกนี้จบ คุณก็จะรู้ว่าตัวเลขเหล่านั้นหมายความว่าอะไร ขอแค่
อย่าลืมว่าเรื่องที่เรากำลังจะเล่าให้คุณฟังยังไม่จบตี และจุดจบของมันจะเป็น
อย่างไรก็ขึ้นอยู่กับคุณ

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือเมื่อคุณเปิดห่อของและพบสิ่งที่อยู่ข้างในแล้ว *อย่า*
เก็บมันไว้นานเกินหนึ่งสัปดาห์เด็ดขาด ไซ้ มันเขี้ยววน ก็มันทำให้คุณมีอำนาจ
แทบจะไร้ขีดจำกัดนี่นะ แต่ถ้าคุณถือครองมันนานเกินไป มันจะกลืนกินคุณ
รีบเรียนรู้ความลับของมันแล้วส่งมันต่อ เอามันไปซ่อนเพื่อรอคนถัดไปมาพบ
เหมือนที่เซดีกับผมทำกับคุณ หลังจากนั้นก็รอให้ชีวิตคุณน่าสนใจอย่างแรง
ได้เลย

โอเค เซดีบอกผมให้เลิกปล้ำมและเข้าเรื่องเสียที ก็ได้ เรื่องคงเริ่มขึ้น

12 พิระมิดสี่เหลี่ยม

ในลอนดอนล่ำมั่ง ในคืนที่พ่อของเราระเบิดบริติชมิวเซียม

ผมชื่อคาร์เตอร์ เคน ผมอายุสิบสี่ และมีกระเป๋าเดินทางเป็นบ้าน
คุณคิดว่าผมล้อเล่นรี พ่อกับผมออกเดินทางไปทั่วโลกตั้งแต่ผมอายุ
ได้แปดขวบ ผมเกิดที่แอลเอ แต่ด้วยความที่พ่อเป็นนักโบราณคดี ท่านก็เลย
เดินทางไปทั่วโลกเพราะเรื่องงาน ส่วนใหญ่แล้วเราไปอียิปต์ เพราะพ่อเป็น
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องนั้น ลองเข้าไปในร้านหนังสือแล้วมองหาหนังสือเกี่ยวกับ
อียิปต์สิ โอกาสที่หนังสือเล่มนั้นจะเขียนโดย ดร. จูเลียส เคนนะมีสูงเลย
ละ ถ้าคุณอยากรู้วิธีที่ชาวอียิปต์ควักสมองออกจากมัมมี่ สร้างพีระมิด หรือ
ร้ายคำสาปไว้ที่หลุมศพของกษัตริย์ตุตันคาเมน พ่อผมนี่ละตอบได้ มันก็จริง
ที่ยังมีเหตุผลอื่นอีกที่ทำให้พ่อเดินทางไปไหนมาไหนบ่อยขนาดนั้น แต่
ตอนนั้นผมยังไม่รู้ความลับของพ่อ

ผมไม่ได้ไปโรงเรียน ผมเป็นเด็กโฮมสกูล...ถ้าเราใช้คำนั้นได้ทั้งที่ไม่มี
บ้านเป็นหลักแหล่งนะเนะ พ่อสอนเรื่องที่พ่อเห็นว่าสำคัญ ผมก็เลยรู้เรื่องอียิปต์
สถิติบาสเกตบอล และนักดนตรีสุดโปรดของพ่อเยอะเยอะ ผมอ่านหนังสือ
เยอะด้วย อ่านทุกอย่างที่พอจะคว้าได้เลยละ ตั้งแต่ตำราประวัติศาสตร์ของ
พ่อไปจนถึงนิยายแฟนตาซี เพราะผมใช้เวลามากมายไปกับการนั่งอยู่ใน
โรงแรม สนามบิน และแหล่งชูดังในต่างแดนซึ่งผมไม่รู้จักใครเลย พ่อ
ชอบบอกให้ผมวางหนังสือและออกไปเล่นบาส แต่การชวนคนมาเล่น
บาสเกตบอลด้วยกันที่เมืองอัสวานในอียิปต์เนี่ย มันไม่ใช่เรื่องง่ายหรอกนะ
ยังไงก็เถอะ พ่อฝึกผมตั้งแต่เล็กๆ ให้เก็บข้าวของทั้งหมดที่มีไว้ใน
กระเป๋าเดินทางเพียงใบเดียวซึ่งใส่ไว้ในช่องเก็บของเหนือศีรษะบนเครื่องบิน
ได้ พ่อเองก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน ต่างกันก็ตรงที่พ่อได้รับอนุญาตให้มีกระเป๋า
ทำงานเพิ่มอีกใบหนึ่งเพื่อเก็บอุปกรณ์สำหรับงานโบราณคดี กฎข้อที่หนึ่งก็คือ
ห้ามผมหรือกระเป๋าทำงานของพ่อโดยเด็ดขาด นั่นเป็นกฎที่ผมไม่เคยละเมิด
จนกระทั่งถึงวันที่เกิดเหตุระเบิด

เหตุเกิดขึ้นในคืนก่อนวันคริสต์มาส เราไปลอนดอนเพื่อเยี่ยมเซดี้ห้องสาวผมในวันพบญาติ

เรื่องก็มีอยู่ว่าพ่อได้รับอนุญาตให้เจอเธอแค่ปีละสองครั้ง หนึ่งในฤดูหนาวและหนึ่งในฤดูร้อน เพราะตากับยายเกลียดพ่อ หลังแม่เราตายพ่อกับแม่ของแม่ (ตากับยายของเรานั้นล่ะ) ก็ทำสงครามคดีความใหญ่โตกับพ่อ หลังจากใช้ทนายไปหกคน ชกกันสองรอบ และเกือบตายด้วยไม้พายทำขนม (อย่าให้ต้องเล่าเลย) พวกเขาก็ได้สิทธิ์เลี้ยงดูเซดี้ในอังกฤษ เธออายุแค่หกขวบ เด็กกว่าผมสองปี ตากับยายเลี้ยงเราทั้งคู่ไม่ไหว หรืออย่างน้อยนั่นก็เป็นข้ออ้างของพวกเขาในการไม่รับเลี้ยงผม เซดี้ก็เลยได้รับการเลี้ยงดูอย่างเด็กนักเรียนชาวอังกฤษธรรมดา ขณะที่ผมเดินทางไปรอบโลกกับพ่อ เราได้เจอเซดี้แค่ปีละสองครั้ง ซึ่งผมก็ไม่เคียดร้อนอะไรหรอกนะ

[เจียบนาเซดี้ เออ ฉันเล่าจะถึงตรงนั้นแล้ว]

ก็นั่นละ พ่อกับผมเพิ่งบินมาถึงฮีดโทรว์หลังเครื่องบินดีเลย์ไปหลายรอบ อากาศยามบ่ายวันนั้นหนาวเย็น แดดยังมีฝนปรอยๆ และพ่อก็ออกจะกระสับกระส่ายตลอดทางที่นั่งแท็กซี่เข้าเมือง

พ่อของผมเป็นชายร่างใหญ่อย่างที่คงไม่มีใครคิดว่าจะมีเรื่องไหนทำให้เขากังวลได้ เขามีผมสีน้ำตาลเข้มเหมือนผม ดวงตาสีน้ำตาลเฉียบคม ศีรษะโล้นเล็กน้อย และไว้เคราพะที่ทำให้พ่อดูเหมือนนักวิทยาศาสตร์สุดโจนดกล้ำมโต บ่ายวันนั้นพ่อสวมเสื้อโค้ตฤดูหนาวผ้าแคชเมียร์กับชุดสูทสีน้ำตาลตัวเก่งซึ่งพ่อใช้เวลาขึ้นบรรยายบนเวทีสาธารณะ ปกติแล้วพ่อผมแสนจะมั่นใจจนเรียกได้ว่าเบ่งคับห้องทุกห้องที่เดินเข้าไป แต่บางครั้ง อย่างในบ่ายวันนี้ ผมก็เห็นอีกด้านของพ่อซึ่งผมไม่ค่อยจะเข้าใจนัก พ่อคอยหันไปมองข้างหลังตลอดเวลาเหมือนเรากำลังถูกตามล่า

"พ่อคะ" ผมถามขึ้นขณะที่เราเลี้ยวออกจากทางหลวงหมายเลขเอสี่สิบ "มีอะไรหรือคะ"

"ไม่มีวีแววของพวกนั้น" พ่อพิมพ์้ำ แต่แล้วก็คงรู้ว่าพุดออกมาเสียงดัง เพราะพ่อหันมามองผมด้วยท่าทางตกใจ "ไม่มีอะไรหรอกคาร์เตอร์"

14 พิระมิดสี่เหลี่ยม

ทุกอย่างเรียบร้อยดี"

และนั่นทำให้ผมกังวลเพราะพ่อโกหกได้แย่มาก ผมรู้ทุกครั้งที่พ่อพยายามจะปิดบังอะไร แต่ก็รู้ดีเหมือนกันว่าต้อแค้ไหนก็ไม่มีทางเค้นความจริงออกจากปากของพ่อได้ พ่อคงกำลังพยายามปกป้องผมอยู่ แต่จากอะไรผมก็ไม่รู้เหมือนกัน บางครั้งผมก็สงสัยว่าพ่ออาจจะมีความลับดำมืดในอดีตเป็นต้นว่ามีศัตรูเก่าคอยตามล่า แต่มันฟังดูไร้สาระลึนดี พ่อเป็นแค่นักโบราณคดีนี่นา

อีกเรื่องที่กวนใจผมก็คือการที่พ่อถอดกระเป๋าทำงานแน่น พ่อมักทำแบบนั้นเวลาเราตกอยู่ในอันตราย เหมือนครั้งที่กลุ่มมือปืนบุกโรงแรมที่เราพักในโคโร ผมได้ยินเสียงปืนดังมาจากลิอบบี้เลยวิ่งลงบันไดไปหาพ่อ แต่เมื่อผมวิ่งลงไปถึงกลับเห็นแค่พ่อกำลังรูดซิปปิดกระเป๋าทำงานในท่าเนิบๆ ขณะที่มือปืนสลับเหมือนตสามคนห้อยต้องแดงอยู่กับโคมระย้า ชุดคลุมตัวยาวของพวกเขาตกลงคลุมศีรษะจนเราเห็นกางเกงขาลิ้นข้างใน พ่อให้การว่าไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น สุดท้ายแล้วตำรวจเลยได้แต่โทษว่ามันเป็นเพราะโคมระย้าชำรุด

อีกครั้งหนึ่งเราติดอยู่ท่ามกลางการจลาจลในปารีส พ่อวิ่งหารถที่จอดอยู่ใกล้ที่สุด ผลักผมเข้าไปในเบาะหลังและสั่งให้ผมหมอบลง ผมเบียดตัวแนบพื้นรถพร้อมกับหลับตาปี ผมได้ยินเสียงพ่อนั่งคันกระเป๋าและพิมพ์บางสิ่งกับตัวเองอยู่บนที่นั่งคนขับขณะที่ผู้ประท้วงร้องตะโกนและทำลายข้าวของอยู่ภายนอก สองสามนาทีหลังจากนั้นพ่อก็บอกผมว่าตอนนี้ปลอดภัยพอที่จะลุกขึ้นแล้ว ผมเลยได้เห็นว่ารถคันอื่นทุกคันบนถนนสายนั้นอยู่ในสภาพพังทลายและลุกเป็นไฟ ขณะที่รถของเราสะอาดเอี่ยมเงาวับเหมือนเพิ่งถูกล้างแถมยังมีธนบัตรใบละยี่สิบบูโรอีกหลายใบเห็นอยู่ใต้ที่บิดน้ำฝนด้วย

เอาเป็นว่าสุดท้ายแล้วผมก็นับถือกระเป๋าใบนั้น มันเป็นเครื่องรางนำโชคของเรา และเมื่อใดก็ตามที่พ่อกอดมันไว้ใกล้ตัวก็แปลว่าเรากำลังจะต้องใช้โชคที่ว่า

เรานั่งรถผ่านย่านกลางเมืองและมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออกไปยังบ้านของ

ตาก็บยาย เราผ่านประตูสีทองของพระราชวังบัคกิ้งแฮมและเสათินใหญ่ยักษ์ที่จัตุรัสทราฟัลการ์ ลอนดอนเป็นที่ที่เจ๋งพอตัว แต่สำหรับผมที่ผ่านการเดินทางมามากมาย เมืองทั้งหลายเริ่มหน้าตาเหมือนกัน เด็กคนอื่นที่ผมเจอ มักจะทักว่า 'โห นายไซคัสจังที่ได้เดินทางไปไหนมาไหนบ่อยขนาดนี้' แต่เราไม่ได้มีเวลาไปเที่ยวชมโน่นนี่ หรือมีเงินมากพอให้กินอยู่อย่างหรูหราเสียหน่อย เราเคยพักในแหล่งเสื่อมโทรมและแทบไม่เคยอยู่ที่ไหนนานเกินสองสามวัน เรามักทำตัวเหมือนนักโทษหลบหนีมากกว่านักท่องเที่ยว

คุณอาจสงสัยว่างานของพ่อมันอันตรายตรงไหน เขามักขึ้นบรรยายเรื่องทำนองว่า 'เวทมนตร์อียิปต์ซ่าเราได้จริงไหม' หรือ 'วิธีการลงโทษยอดเยี่ยมในกรอกอียิปต์' แล้วก็เรื่องอื่นๆ ที่คนส่วนใหญ่ไม่สนใจ แต่ก็อย่างที่ผมบอก พ่อยังมีอีกด้าน พ่อระวังตัวเสมอ ตรวจสอบห้องพักในโรงแรมทุกห้องก่อนจะปล่อยให้ผมเดินเข้าไป พ่อวิ่งเข้าไปในพิพิธภัณฑเพื่อดูวัตถุโบราณจุดไหนดี และก็รีบวิ่งออกมาราวกับกลัวกล้องนิรภัยจะจับได้

ครั้งหนึ่งตอนที่ผมยังเด็ก เราวิ่งอยู่ในสนามบิซซาร์ลส์ เดอ โกลเพื่อขึ้นเครื่องบินในนาทีสุดท้าย และพ่อก็เอาแต่เครียดจนกระทั่งเครื่องบินขึ้นเหนือพื้น ผมถามพ่อตรงๆ ว่าวิ่งหนีอะไรอยู่ และเขาก็หันมามองผมราวกับผมเพิ่งดึงสลักกระเบิดออก เสียวินาทีหนึ่งผมกลัวว่าพ่อจะเสาะความจริง แต่แล้วพ่อก็พูดว่า 'คาร์เตอร์ ไม่มีอะไรหรอก' แต่คำว่า 'ไม่มีอะไร' ของพ่อกลับฟังดูราวกับมันเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในโลก

หลังจากนั้นผมก็ตัดสินใจว่าไม่ถามอะไรให้มากอาจจะดีกว่า

ตาก็บยายของผม ครอบครัวเฟาสต์ อาศัยอยู่ในบ้านจัดสรรใกล้กับคานารีวาร์ฟ ริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ แท็กซีจอดให้เราลงที่ฟุตบอล และพ่อก็ขอให้คนขับรอ

เราเดินไปครึ่งทางแล้วเมื่อจู่ๆ พ่อก็ชะงักและหันไปมองทางด้านหลัง "อะไรเธออะ" ผมถาม

แล้วผมก็เห็นชายคนหนึ่งยืนพิงซากต้นไม้ใหญ่อยู่อีกฟากถนน เขามี

16 พิระมิดสี่เสียด

รูปร่างเตี้ยล่ำและผิวสีเทาแพ้ว สวมเสื้อโค้ตกันลมและสูทสีดำลายทางดูราคาแพง เขาไว้ผมยาวดกเป็นเปียเล็ก ๆ และสวมหมวกสักหลาดปีกแคบซึ่งผลุบลงบังแว่นตากันแดดทรงกลมไว้ เขาทำให้ผมนึกถึงนักดนตรีแจ๊ซที่พ่อชอบลากผมไปฟังในคอนเสิร์ต และแม้ผมจะไม่เห็นดวงตาของเขา ผมก็รู้สึกว่าเขามองเราอยู่ เขาคงเป็นเพื่อนเก่าหรือเพื่อนร่วมงานของพ่อละมัง ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนพ่อก็เจอคนรู้จักอยู่เสมอ แต่ก็แปลกที่ชายคนนี้มีารอเราอยู่ที่นี้ หน้าบ้านตายายของผม และเขาก็ดูไม่ตั้งใจที่ได้เห็นพ่อเลย

"คาร์เตอร์" พ่อว่า "เข้าไปก่อน"

"แต่..."

"ไปพาน้องสาวของคุณออกมา เตียวพ่อไปเจอพวกลูกที่แท้กซี่"

พ่อข้ามถนนไปหาชายสวมเสื้อโค้ตกันลมซึ่งทำให้ผมเหลือทางเลือกเพียงสองทาง คือตามพ่อไปเพื่อดูว่ามีเรื่องอะไร กับทำตามคำสั่ง ผมตัดสินใจเลือกทางที่อันตรายน้อยกว่านิดหน่อย และเข้าไปรับน้องสาว

ก่อนที่ผมจะหันเคาะประตู เซ็ตก็เปิดประตูออก

"สายตามเคย" เธอว่า

เธออุ้มแมวของเธออยู่ เจ้ามัมฟฟินเป็นของขวัญ 'วันลาจาก' จากพ่อเมื่อหกปีก่อน มัมฟฟินไม่เห็นจะแก่ขึ้นหรือตัวโตขึ้นเลย มันมีขนฟูๆ สีเหลืองและดำเหมือนเสือดาวขนาดจิ๋ว ดวงตาสีเหลืองมีชีวิตชีวา และหูแหลมๆ ซึ่งสูงเกินตัว ที่ปลอกคอของมันมีเครื่องรางอียิปต์สีเงินห้อยอยู่ แมวตัวนี้ไม่เห็นมีอะไรเหมือนขนมัมฟฟินเลย แต่เซ็ตก็ยังคงเด็กมากตอนที่ตั้งชื่อให้มัน ดังนั้นเราคงต้องอะลุ่มอล่วยให้เธอละมัง

เซ็ตเองก็ไม่ได้ต่างไปจากเมื่อน้ำร้อนที่ผ่านมาเท่าไรเหมือนกัน

[ขณะที่ผมอัดเทปนี้ เธอยืนอยู่ข้างผม แถมยังถลึงตาด้วย ดังนั้นผมคงต้องระวังคำพูดที่ใช้บรรยายลักษณะของเธอเสียหน่อย]

คุณไม่มีทางเดาถูกแน่ๆว่าเธอเป็นน้องสาวผม อย่างแรกเลยก็คือเธออาศัยอยู่ในอังกฤษมานานเสียจนพูดสำเนียงอังกฤษ อย่างที่สองคือเธอเหมือน

แม่ซึ่งเป็นคนผิวขาว ผิวของเซดี้จึงสีอ่อนกว่าผมมาก ผมของเธอไม่ถึงกับเป็นสีทอง แต่ก็ไม่ใช่สีน้ำตาล เป็นสีคาราเมลเหยียดตรงซึ่งมักจะถูกไฮไลต์สีสดใส วันนั้นบ่อยผมด้านซ้ายของเธอเป็นสีแดง ดวงตาของเธอเป็นสีฟ้า ผมพูดจริงนะ สีฟ้าเหมือนแม่เราเลย เธออายุแค่สิบสองแต่กลับสูงเท่าผมแล้ว ซึ่งน่าหงุดหงิดเอามากๆ เซดี้เคี้ยวหมากฝรั่งตามเคยและแต่งตัวเตรียมพร้อมออกไปกับพ่อในชุดกางเกงยีนเปื่อยๆ แจ็กเก็ตหนัง กับริ่องเท้าทหาร เหมือนจะออกไปดูคอนเสิร์ตและหวังว่าจะได้เหยียบเท้าใครสักคน เธอคล้องหูฟังไว้กับคอเพื่อเราจะทำให้เธอแข็งขึ้นมา

[เอล่า เธอไม่ได้ทูปผม ดังนั้นผมเดาว่าผมบรรยายลักษณะของเธอได้ดีทีเดียว]

"เครื่องบินดีเลย์นะ" ผมบอก

เซดี้เป่าลูกโป่งหมากฝรั่งแตก ขยี้หัวมัดพินและโยนเจ้าแมวเข้าไปข้างใน "ยายคะ ไปแล้วนะ"

คุณยายเฟาสต์ตะโกนออกมาจากด้านโน้บ้าน ผมได้ยินไม่ชัดหรอก แต่น่าจะเป็นอะไรทำนองว่า 'อย่าปล่อยให้พวกนั้นเข้ามา'

เซดี้ปิดประตูและมองผมราวกับผมเป็นซากหนูที่แมวของเธอเพิ่งลากเข้ามาในบ้าน "มากันอีกแล้วสินะ"

"อ้อ"

"จิ้งนี่ไปเถอะ" เธอถอนใจ "ให้มันจบๆ ไป"

เซดี้เป็นอย่างนี้ตลอด ไม่มีกรทักว่า 'หวิดดี หกเดือนที่ผ่านมาเป็นยังไงบ้าง ดีใจนะที่ได้เจอพี่!' หรืออะไรทำนองนั้นเลย แต่ผมก็ไม่เดือดร้อนอะไร การได้พบกันแค่สองครั้งต่อปีทำให้เรารู้สึกเหมือนเป็นญาติห่างๆ มากกว่าพี่น้องจริงๆ เราสองคนไม่มีอะไรเหมือนกันเลยนอกจากพ่อกับแม่ของเรา

เราเดินลากขาลงบันได ผมกำลังคิดว่าเซดี้มีกลิ่นเหมือนบ้านพักคนชรา กับหมากฝรั่งเมื่อเธอหยุดฝีเท้าอย่างกะทันหันจนผมชนเธอเข้าอย่างจัง

"นั่นใครนะ" เธอถาม

ผมเกือบลืมนายคนสวมเสื้อโค้ตกันลมนั้นไปแล้ว เขากับพ่อยืนอยู่ที่

18 ปิดระเบิดสี่เลือด

อีกฟากถนนใกล้กับต้นไม้ใหญ่ และดูเหมือนจะกำลังทะเลาะกันหนัก พ่อหันหลังให้เรา ผมจึงไม่เห็นสีหน้าของเขา แต่เขาโบกมือไปมาอย่างที่ผมทำเวลาร้อนใจ ขณะที่หมอนั้นขมวดคิ้วและส่ายหน้า

"ไม่รู้ลึ" ผมตอบ "เขาอยู่ตรงนั้นแล้วตอนเราลงจากรถ"

"หน้าตาเขาดูคุ้นๆ นะ" เซดีขมวดคิ้วเหมือนกับพยายามนึก "ไปกันเถอะ"

"พ่อให้เราไปรอในรถแท็กซี่" ผมบอกแม้จะรู้ว่าไร้ประโยชน์เพราะเซดีเดินไปแล้ว

แทนที่จะข้ามถนนไปตรงๆ เซดีกลับย่อตัวหลบหลังรถที่จอดอยู่ แล้ววิ่งเลียบถนนไปครึ่งช่วงตึกก่อนจะข้ามไปอีกฝั่ง หมอบลงหลังกำแพงหินเตี้ยๆ เธอค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้พ่อ ผมไม่มีทางเลือกอื่นมากนักนอกจากทำตาม แม้มันจะทำให้ผมรู้สึกงี้เง่างก็ตาม

"อยู่ในอังกฤษแค่หกปี" ผมพิมพ์ว่า "ก็คิดว่าตัวเองเป็นเจมส์ บอนด์ซะแล้ว"

เซดีพาดผมโดยไม่หันกลับมามอง และยังคงย่องต่อไป

อีกไม่กี่ก้าวหลังจากนั้นเราก็ก้าวไปอยู่ข้างหลังซากต้นไม้ใหญ่พอดี ผมได้ยินพ่อซึ่งยืนอยู่อีกฟากพูดว่า "มันจำเป็น เอมอส นายก็รู้ว่ามันคือสิ่งที่ถูกต้อง"

"ไม่" ชายอีกคนซึ่งคงชื่อเอมอสตอบ เสียงของเขาทุ้มต่ำ ราบเรียบ และหนักแน่น เขาพูดสำเนียงอเมริกัน "ถ้าฉันไม่หยุดนาย จูเลียส พวกนั้นก็หยุดเอง แพร่รังค์ไล่ตามนายอยู่"

เซดีหันมาหาผมและขยับปากถามว่า "แพร่อะไรนะ"

ผมส่ายหน้าอย่างงุนงงไม่แพ้กัน "รีบไปจากที่นี่กันเถอะ" ผมกระซิบบecauseคิดว่าเราอาจจะถูกจับได้เมื่อไหร่ก็ได้ และจะช่วยกันทั้งคู่ แน่ละว่าเซดีไม่สนใจผม

"พวกนั้นไม่รู้แผนของฉัน" พ่อพูดต่อ "กว่าพวกนั้นจะรู้..."

"แล้วพวกเด็กๆ ละ" เอมอสถาม ขนคอผมลุกชัน "แล้วพวกเขาละ"

"ฉันวางแผนคุ้มครองสองคนนั้นไว้แล้ว" พ่อตอบ "อีกอย่าง ถ้าฉันไม่ทำแบบนี้ พวกเราทุกคนก็จะตกอยู่ในอันตราย ที่นี้ก็ถอยไปซะ"

"ฉันทำไม่ได้ จูเลียส"

"แปลว่านายคิดจะควลรี" น้ำเสียงของพ่อเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมจริงจัง
"นายไม่เคยเอาชนะฉันได้ เอมอส"

ผมไม่เคยเห็นพ่อใช้กำลังมาตั้งแต่เหตุการณ์ไม้พายนั่น และไม่ได้นึก
อยากจะทำอะไรแบบนั้นอีก แต่สองคนนั้นก็ดูใกล้จะมีเรื่องกันขึ้นทุกที

แต่ก่อนที่ผมจะทันทำอะไร เซดีก็ลุกพรุดขึ้นและตะโกนว่า "พ่อคะ"

พ่อตกใจเมื่อเธอพุ่งเข้าไปกอดเขา แต่ก็ไม่ตกใจเท่ากับชายอีกคนที่
ชื่อเอมอส เขาถอยไปอย่างรวดเร็วจนสะดุดชายเสื้อโค้ตของตัวเอง

เขาถอดแว่นกันแดดออก ผมอดเห็นด้วยกับเซดีไม่ได้ เขาดูคุ้นตา...
เหมือนความทรงจำอันเลือนราง

"ฉัน...ฉันต้องไปแล้ว" เขาขยับหมวกลัดกลางคิ้วเข้าที่และเดิน
ไปตามถนน

พ่อของเรามองเอมอสจากไป เขาใช้แขนข้างหนึ่งกอดเซดีไว้อย่างห่วงใย
ขณะที่มืออีกข้างล้วงเข้าไปในกระเป๋าทำงานที่สะพายอยู่บนไหล่ ในที่สุดเมื่อ
เอมอสหายลับหัวมุมไป พ่อก็ผ่อนคลายลง เขาชักมือออกจากกระเป๋าและ
หันมายิ้มให้เซดี "หวัดดีจะลูกรัก"

เซดีถอยออกไปยืนกอดอก "ตัวอย่างนี้ทำมาเป็นเรียกว่าลูกรัก พ่อมา
สายนะคะ เกือบจะหมดวันพบญาติแล้ว! แล้วเมื่อครูนี้นั้นอะไรกัน! เอมอส
คือใคร และแพร์อังก์คืออะไร"

พ่อตัวแข็ง เขาเหลือบมองผมราวกับสงสัยว่าเราได้ยินอะไรไปมากน้อย
แค่ไหนกัน

"ไม่มีอะไรหรอก" พ่อพยายามทำเสียงร่าเริง "พ่อวางแผนค้าคืนอัน
แสนวิเศษไว้แล้ว ใครอยากจะเข้าไปเที่ยวบริติชมิวเซียมเป็นการส่วนตัวบ้าง"

เซดีนั่งห่อไหล่อยู่ที่เบาะหลังของรถแท็กซี่ระหว่างพ่อกับผม

"ไม่อยากจะเลย" เธอบ่น "ได้อยู่ด้วยกันแค่คืนเดียว แต่พ่อกลับอยาก
จะทำงานวิจัย"

20 พิระมิดสี่เหลี่ยม

พ่อผีนยิ้ม "ลูกรัก มันต้องสนุกแน่ ภัณฑารักษ์ประจำกรุงระสมอียิปต์ เชิญเราเป็นการส่วนตัว..."

"ค่า ค่ะ ประหลาดใจมากกกก" เซดี้ไปปอยผมสีแดงออกจากโบหน้า "คืนก่อนวันคริสต์มาส แต่เรากลับจะไปดูวัตถุโบราณเก่าแก่ชิ้นมาจากอียิปต์ พ่อเคยคิดเรื่องอื่นบ้างไหมเนี่ย"

พ่อไม่โกรธ พ่อไม่เคยโกรธเซดี้ เขาแค่เหม่อออกนอกหน้าต่างไปยัง สายฝนและท้องฟ้าที่เริ่มมีดล

"คิดสิ" พ่อตอบเบาๆ "พ่อคิด"

ผมรู้ว่าทุกครั้งที่พ่อเงยลงและเหม่อแบบนั้น พ่อกำลังคิดถึงแม่ของพวกเรา พ่อมีอาการแบบนี้บ่อยมากในช่วงสองสามเดือนหลัง บางทีผมก็เดินเข้าไปในห้องพักที่โรงแรมและเห็นพ่อถือโทรศัพท์ไว้ในมือ แม่ส่งยิ้มมาจากหน้าจอ ผมของท่านถูกรวบไว้ด้วยผ้าโพกหัว ดวงตาสีฟ้าเป็นประกายสะดุดตา ตัดกับทะเลทรายซึ่งเป็นฉากหลัง

หรือไม่กี่ตอนที่เราอยู่ในแหล่งขุดค้นที่ไหนดักแห่ง ผมมักจะเห็นพ่อเหม่อมองเส้นขอบฟ้า และรู้ว่าพ่อกำลังคิดถึงครั้งแรกที่ได้พบแม่...นักวิทยาศาสตร์หนุ่มสาวสองคนซึ่งใกล้จะค้นพบหลุมศพที่สาบสูญในหุบผาแห่งกษัตริย์ พ่อเป็นนักอียิปต์วิทยา ขณะที่แม่เป็นนักมานุษยวิทยาซึ่งกำลังมองหาดีเอ็นเอของคนโบราณ พ่อเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังมาเป็นพันครั้งแล้ว

รถแท็กซี่ของเราค่อยๆ คืบคลานไปตามริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ พ่อเกร็งขึ้นมาทันทีตอนที่เราผ่านสะพานวอเตอร์ลู

"คนขับ" พ่อบอก "หยุดตรงนี้หน่อย"

คนขับจอดที่แนวเขื่อนวิกตอเรีย

"มีอะไรหะฮะพ่อ" ผมถาม

พ่อลงจากรถแท็กซี่ราวกับไม่ได้ยินผม เซดี้กับผมตามไปสมทบที่ฟุตบอล และเห็นพ่อกำลังเงยหน้ามองเสาเข็มของคลีโอพัตรา

เพื่อว่าคุณจะไม่เคยเห็นมัน เสาเข็มที่ว่าคือเสาโอบิลิสก์ ไม่ใช่เข็มที่ไหน และไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคลีโอพัตราเลยด้วย ผมเดาว่าคนอังกฤษคงแค่เห็นว่า

ชื่อนั้นเท่ดีตอนขนมันมาลอนดอน เสาที่ว่าสูงประมาณเจ็ดสิบฟุต ซึ่งคงน่าทึ่งมากในสมัยอียิปต์โบราณ แต่เมื่อมาอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ท่ามกลางตึกสูงรอบด้านอย่างนี้ มันช่างดูเล็กกระจ้อยร่อยและเศร้าสร้อย ผู้คนอาจขับรถผ่านไปโดยไม่รู้เลยว่าเพิงซับผ่านบางสิ่งที่มีอายุมากกว่ากรุงลอนดอนหลายพันปี

"ให้ตายสิ" เซดีเดินวนไปมาอย่างหงุดหงิด "เราต้องหยุดคุณนุสาวรีย์ทุกที่เลยหรือคะ"

พ่อจ้องยอดเสาโอบิลิสก์ "พ่อต้องเห็นมันอีกครั้ง" เขาพิมพ์ "สถานที่เกิดเหตุ..."

ลมเย็นเฉียบพัดมาจากแม่น้ำ ผมอยากกลับขึ้นรถ แต่พ่อเริ่มทำให้ผมเป็นห่วงขึ้นมาจริงๆ แล้ว ผมไม่เคยเห็นเขาใจลอยขนาดนี้มาก่อน

"อะไรหรือฮะพ่อ" ผมถาม "เกิดอะไรขึ้นที่นี่"

"ครั้งสุดท้ายที่ได้พบเธอ..."

เซดีหยุดเดิน เธอขมวดคิ้วใส่ผมอย่างไม่แน่ใจก่อนจะหันกลับไปหาพ่อ "เดี๋ยวนะคะ พ่อหมายถึงแม่หรือเปล่า"

พ่อเสยผมเซดีขึ้นทัดหู และเธอก็ประหลาดใจจนไม่ปิดมือพ่อทั้งด้วยซ้ำ ผมรู้สึกเหมือนสายฝนทำให้ตัวผมกลายเป็นก้อนน้ำแข็งไปแล้ว ความตายของแม่เป็นเรื่องต้องห้ามมาตลอด ผมรู้ว่าแม่ประสบอุบัติเหตุตายที่ลอนดอน ผมรู้ว่าตากับยายโทษว่าเป็นความผิดของพ่อ แต่ไม่เคยมีใครเล่ารายละเอียดให้พวกเราฟัง จนผมเลิกถามพ่อไปแล้ว ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมันทำให้เขาเศร้ามาก อีกส่วนก็เป็นเพราะเขาไม่ยอมเล่าอะไรให้ผมฟังแม้แต่อย่างเดียว 'ไวรือให้ลูกโตก่อน' พ่อพูดแค่นั้น ซึ่งเป็นคำตอบที่ชวนให้หงุดหงิดที่สุดในโลก

"พ่อกำลังบอกเราว่าแม่ตายที่นี่" ผมทวนคำ "ที่เสาเข็มของคลีโอพัตรา นี่หรือฮะ เกิดอะไรขึ้น"

พ่อก้มหน้า

"พ่อคะ!" เซดีร้อง "หนูผ่านตรงนี้ทุกวันเลยนะคะ พ่อกำลังจะบอกว่า...ตลอดเวลาที่ผ่านมา...และหนูไม่เคยรู้เลย"

"แมวของลูกยังอยู่รึเปล่า" พ่อถามเซดี ซึ่งฟังดูเป็นคำถามที่ฟังง่ายเอามากๆ

22 พิระมิดสีเลือด

"ก็ต้องอยู่ลิคะ!" เธอถาม "เรื่องนั้นเกี่ยวอะไรตรงไหนกัน"

"แล้วเครื่องรางของลูกละ"

เซดีเลื่อนมือไปแตะที่คอ สมัยที่เรายังเด็ก ก่อนที่เซดีจะย้ายไปอยู่กับตายาย พ่อให้เครื่องรางอียิปต์เราคนละชิ้น เครื่องรางของผมคือดวงตาแห่งฮอรัสซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความคุ้มครองที่นิยมกันในยุคอียิปต์โบราณ

อันที่จริงแล้วพ่อบอกว่าเครื่องหมาย R ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเกดซกรรมในปัจจุบันนั้นคือดวงตาแห่งฮอรัสที่วาดให้ดูงายขึ้น เพราะยาคือสิ่งที่ควรจะถูกคุ้มครองเรา

ผมห้อยเครื่องรางไว้ใต้เสื้อเซ็ดตลอด แต่คิดว่าเซดีคงทำของเธอหายหรือไม่ก็โยนมันทิ้งไปแล้ว

เพราะฉะนั้นผมจึงประหลาดใจเมื่อเธอพยักหน้า "ยังอยู่ลิคะพ่อ แต่อย่าเปลี่ยนเรื่องเลย ยายพูดตลอดว่าพ่อเป็นคนทำให้แม่ตาย แต่มันไม่จริงใช่ไหมคะ"

เรารอ ครั้งนี้เซดีกับผมต่างต้องการสิ่งเดียวกัน คือความจริง

"คืนที่แม่ของพวกลูกตาย" พ่อเอ่ย "ที่เสาเซมตันนี่..."

ทันใดนั้นแสงไฟวาบขึ้นสองทิวเขื่อน ผมหันไปทั้งที่ตายังพราวและทันเห็นคนสองคนอยู่แวบหนึ่ง คนแรกคือชายร่างสูงผิวซีด ไร่เคราสองแฉก และสวมชุดคลุมตัวยาวสีครีม ขณะที่อีกคนคือเด็กสาวผิวสีคาราเมล สวมชุดคลุมยาวสีน้ำเงินเข้ม และพันผ้าคลุมศีรษะอย่างที่ผมเห็นมาเป็นร้อยครั้งในอียิปต์ ทั้งสองยืนคู่กันห่างจากเราไปไม่ถึงยี่สิบฟุต แต่แล้วแสงที่วาก็ดับลงและร่างทั้งสองก็เลื่อนตาม ทิ้งไว้เพียงภาพติดตา กว่าตาของผมจะกลับมาชินกับความมืด พวกเขาก็หายไปแล้ว

"เอ่อ..." เซดีพูดอย่างห้วนๆ "พี่เห็นนั่นรีเปล่า"

"ซันรด" พอลากเราไปทางฟุตบอล "เราไม่มีเวลาแล้ว"

จากนั้นพอก็ปิดปากเงียบ

"ที่นี่ไม่เหมาะที่จะคุย" พ่อหันไปมองด้านหลัง และสัญญากับคนขับว่าจะแถมให้อีกสิบปอนด์ถ้าพาเราไปถึงพิพิธภัณฑน์ได้ภายในห้านาที คนขับจึงพยายามสุดความสามารถ

"พ่อฮะ" ผมลองเริ่ม "พวกคนที่ริมหน้านั้น..."

"กับผู้ชายอีกคนที่ชื่อเอมอส" เซดีว่า "พวกเขาเป็นตำรวจจากอียิปต์หรืออะไรทำนองนั้นหรือคะ"

"ฟังนะ ทั้งสองคน" พ่อบอก "คืนนี้พ่อมีเรื่องให้ลูกช่วย พ่อรู้ว่ามันยาก แต่ลูกต้องอดทน พ่อจะอธิบายทุกอย่างให้ฟังเมื่อเราไปถึงพิพิธภัณฑน์ พ่อสัญญา พ่อจะแก้ไขทุกสิ่งให้ลูกต้อง"

"พ่อหมายความว่าไงคะ" เซดีถาม "พ่อจะแก้ไขอะไร"

สีหน้าของพ่อนั้นยิ่งกว่าความเศร้า มันเกือบเหมือนความรู้สึกผิด ผมชนลูกชู้เมื่อคิดถึงคำพูดของเซดีที่ว่าตากับยายโทษว่าพ่อเป็นคนทำให้แม่ตายมาตลอด พ่อคงไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นหรือไม่ใช่ไหม

คนขับแท็กซี่ที่กรรรถเลี้ยวเข้าไปยังถนนเกรตริสเชลล์ และเบรกตั้งเอียงดูหน้าประตูใหญ่ของพิพิธภัณฑน์

"แค่ทำตามพอก็พอ" พ่อบอก "ทำตัวปกติเมื่อเจอภัณฑารักษ์"

ผมกำลังคิดว่าเซดีไม่เคยทำตัวปกติเสียหน่อย แต่ก็ตัดสินใจว่าไม่พูดอะไรดีกว่า

เราลงจากแท็กซี่ ผมชนลิ้มภาวะของเราลงจากรถขณะที่พ่อจ่ายเงินสดบิกใหญ่ให้คนขับ จากนั้นพอก็ทำสิ่งที่พิลึกเอามากๆ พ่อโยนวัตถุชิ้นเล็กๆหนึ่งกำมือลงไปที่เบาะหลัง วัตถุที่ว่าดูเหมือนก้อนหิน แต่มันก็มีสีจมนผมไม่แน่ใจ "ขับต่อไป" พ่อบอกคนขับ "พาเราไปเชลซี"

คำลืงที่ว่าฟังดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลยเพราะเราลงจากแท็กซี่กันหมดแล้ว แต่คนขับก็ยังซึ่งรถออกไป ผมเหลือบมองพอก่อนจะหันกลับไปมองแท็กซี่ แล้วก็หันเห็นเงาประหลาดของผู้โดยสารสามคนที่เบาะหลังก่อนที่มัน

24 พิระมิดสี่เสียด

จะเลี้ยวลับมุมถนนหายไปในความมืด เงามของชายคนหนึ่งกับเด็กสองคน
ผมกะพริบตา แท้ก็ซีคั้นนั้นไม่มีทางรับผู้โดยสารใหม่ได้เร็วขนาดนั้นแน่
"พ่อฮะ"
"แท็กซี่ในลอนดอนไม่เคยว่างอยู่นานหรอก" พ่อพูดเหมือนเป็นเรื่อง
ธรรมดา "ไปเถอะเด็กๆ"
พ่อเดินตรงไปยังประตูเหล็กตัด เซดกับผมนั่งเลอยู่คู่อูหนึ่ง
"คาร์เตอร์ เกิดอะไรขึ้นนะ"
ผมส่ายหน้า "ฉันไม่แน่ใจว่าอยากจะรู้คำตอบหรือเปล่า"
"หรือ ถ้าพ่ออยากตากอากาศหนาวอยู่ข้างนอกก็ตามใจ แต่ฉันไม่ยอม
ไปไหนก่อนได้ฟังคำอธิบายแน่ๆ" เธอหมุนตัวและเดินตามพ่อไป
เมื่อมองย้อนกลับไป ตอนนั้นผมน่าจะวิ่งหนี ผมน่าจะลากเซดออกไป
จากที่นั่นและไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ผมกลับเดินตามเธอเข้าประตูไป

คาร์เตอร์

บทที่ 2

ระเบิดรับขวัญวันคริสต์มาส

ผมเคยมาบริติชมิวเซียม อันที่จริงผมเคยไปพิพิธภัณฑ์มามากแห่งจนไม่อยาก
จะยอมรับความจริง เพราะมันทำให้ผมดูเหมือนพวกเด็กเรียนสุดเจ๋ง

[ที่คุณได้ยินนั่นคือเสียงเซตี้ตะโกนบอกว่าผมเป็นเด็กเรียนสุดเจ๋งจริงๆ
ขบใจมากนะน้องรัก]

เอาเป็นว่าพิพิธภัณฑ์ปิดอยู่และมีดสนิท แต่ภัณฑารักษ์กับยามรักษาการณ์
สองคนยืนรอเราอยู่ที่บันไดด้านหน้า

"ดร. เคน!" ภัณฑารักษ์เป็นชายร่างเล็กหน้ามันเยิ้ม สวมสูทราคาถูก
ผมเคยเห็นมันมีที่เส้นผมเยอะกว่าและฟันสวยกว่าเขาเสียอีก เขาจับมือพ่อ
ผมอย่างกับได้เจอนักร้องเพลงร็อก "งานวิจัยชิ้นล่าสุดของคุณเรื่องอิมโฮเทป
ยอดเยี่ยมมาก! ผมไม่รู้ว่าคุณแปลคาถาเหล่านั้นออกได้ยังไง!"

"อิมโฮอะไรนะ" เซตี้พิมพ์ถาม

"อิมโฮเทป" ผมตอบ "นักบวชสูงสุด สถาปนิก บางคนบอกว่าเขาเป็น
ผู้ใช้เวทด้วย เป็นคนออกแบบพีระมิดชั้นบันไดหลังแรก ก็อย่างที่รู้ๆ กันนะ"

"ไม่รู้เสียหน่อย" เซตี้ว่า "แล้วก็ไม่สนใจด้วย แต่ก็ชอบคุณนะ"

พ่อชอบคุณภัณฑารักษ์ที่ต้อนรับเราในช่วงวันหยุดแบบนี้ จากนั้นจึง

26 พีระมิดสีเลือด

จับไหล่ผม "ดร. มาร์ตินครับ ผมอยากแนะนำให้คุณรู้จักกับคาร์เตอร์และเซดี้"

"อ้อ ลูกชายคุณลึน่ะครับ กับ..." ภณฑารักษ์มองเซดี้อย่างไม่ค่อย
แน่ใจ "แล้วสาวน้อยคนนี่คือ..."

"ลูกสาวผมครับ" พ่อตอบ

สายตาของ ดร. มาร์ตินว่างเปล่าไปชั่วอึดใจ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะคิดว่า
ตัวเองใจกว้างหรือมีมารยาทขนาดไหน แต่ทุกคนก็จะทำหน้าที่ขึ้นมาแวบหนึ่ง
เมื่อรู้ว่าเซดี้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเราเสมอ ผมเกลียดสถานการณ์นี้มาก
แต่หลังผจญกับมันมาหลายปีผมก็เริ่มชินเสียแล้ว

ภณฑารักษ์ยิ้มออกอีกครั้ง "อ้อๆ นั่นลึน่ะ ทางนี้เลยครับ ดร. เคน
เราถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง!"

หลังจากเราเข้ามาแล้วยามรักษาการณ์ก็ล็อกประตูและรับสัมภาระของ
เราไป ยามคนหนึ่งเอื้อมมายังกระเป๋าของพ่อ

"อ้อ ไม่ต้องหรอก" พ่อยิ้มผินๆ "ใบนี้ผมถือเอง"

พวกยามรออยู่ที่ระเบียงด้านหน้าขณะที่เราเดินตามภณฑารักษ์เข้าไป
ยังโถงเกอร์ตอร์ตซึ่งดูน่าขนลุกในยามค่ำคืนแบบนี้ แสงสลัวจากหลังคาแก้ว
ทรงโดมทอดเงายาวไขว้กันราวกับใยแมงมุมใหญ่ยักษ์บนผนัง ฝ้าเท้าของเรา
กระทบกับพื้นหินอ่อนสีชาวดังกรีก

"แล้ว..." พ่อเอ่ยขึ้น "หินล่ะครับ"

"ครับ!" ภณฑารักษ์ตอบ "อันที่จริงผมนึกไม่ออกเลยว่าจะยังมีข้อมูล
ใหม่อะไรเหลือให้คุณอีก คือมันถูกศึกษามาทุกซอกทุกมุมแล้ว...อย่างที่ผม
กับเป็นโบราณวัตถุชิ้นที่มีชื่อที่สุดของเราน่ะครับ"

"นั่นลึครับ" พ่อตอบ "แต่คุณอาจจะประหลาดใจก็ได้"

"พ่อมีแผนอะไรอีกล่ะ" เซดี้กระซิบถาม

ผมไม่ได้ตอบ ผมลังเลว่าจะรู้จักหินที่พวกเขาพูดถึง แต่ผมก็ยังไม่
ออกจริงๆ ว่าทำไมพ่อต้องลากให้เรามาดูมันในคืนก่อนวันคริสต์มาสแบบนี้ด้วย

ผมอยากรู้ว่าพ่อเกือบจะเสาะอะไรให้เราฟังที่เสาเข็มของคลีโอพัตรา
อะไรบางอย่างเกี่ยวกับแม่ของเราและคืนที่ท่านตาย อีกอย่าง ทำไมพ่อต้อง

เอาแต่มองซ้ายมองขวาเหมือนคิดว่าคนประหลาดที่เราเห็นที่เสาเข็มจะโผล่มาอีกรอบด้วยล่ะ เราถูกขังไว้ในพิพิธภัณฑ์ ล้อมรอบด้วยยามรักษาการณ์ และอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยชั้นสูง ไม่มีใครเข้ามาทักเราในนี้ได้หรอก...หวังว่านะ

เราเลี้ยวซ้ายเข้าไปยังส่วนจัดแสดงอียิปต์ ผนังทุกด้านเรียงรายไปด้วยรูปแกะสลักฟาโรห์และเทพเจ้าขนาดยักษ์ แต่พ่อก็เดินผ่านโบราณวัตถุทุกชิ้น ตรงไปยังสิ่งจัดแสดงชิ้นเอกกลางห้อง

"คงตามจริงๆ" พ่อพิมพ์้า "ชิ้นนี้ไม่ใช่ของจำลองแน่นอนครับ"

"ไม่ใช่แน่นอนครับ" ภัณฑารักษ์รับรอง "บางครั้งเราก็ไม่ได้นำหินก้อนจริงออกมาจัดแสดง แต่สำหรับคุณ...ชิ้นนี้จริงแท้แน่นอนครับ"

เราจ้องแผ่นหินสีเทาเข้มกว้างราวๆ สองฟุต ยาวประมาณสามฟุต มันตั้งอยู่บนแท่นและมีกล่องกระจกครอบอยู่ ผิวหน้าราบเรียบของหินถูกสลักเป็นตัวอักษรแตกต่างกันสามแบบ ด้านบนสุดคืออักษรภาพอย่างอียิปต์โบราณที่เรียกว่าเฮียโรกลิฟิก ตรงกลาง...ผมต้องเค้นสมองก่อนจะนึกออกว่าพ่อเรียกมันว่าเดมิติก ภาษาเขียนที่ใช้กันในยุคที่พวกกรีกเข้ามาปกครองอียิปต์ ซึ่งภาษากรีกหลายคำได้ปะปนเข้ากับภาษาอียิปต์ ขณะที่บรรทัดท้ายๆ เป็นภาษากรีก

"หินโรเซตตา" ผมเอ่ยขึ้น

"นั่นชื่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เหรอ" เซดี้ถาม

ผมอยากหันไปบอกเซดี้ว่าเธอโง่แค่ไหน แต่ภัณฑารักษ์หัวเราะแซงผมเสียก่อน "สาวน้อย หินโรเซตตาคือกุญแจสู่การถอดรหัสอักษรเฮียโรกลิฟิกเขียนนะ กองทัพของนโปเลียนค้นพบมันเมื่อปี ค.ศ. 1799 จากนั้น..."

"อ้อ" เซดี้ร้อง "จำได้แล้ว"

ผมรู้ว่าเซดี้แค่พูดๆ ไปให้เขาหุบปาก แต่พ่อกลับไม่ยอมให้มันผ่านไปง่ายๆ

"เซดี้" พ่อพูดว่า "ก่อนที่จะมีการค้นพบหินก้อนนี้ คนธรรมดา...เอ่อ พ่อหมายความว่าไม่มีใครอ่านภาษาเฮียโรกลิฟิกออกมานานหลายศตวรรษ

28 พิระมิดสี่เสียด

ภาษาเขียนของอียิปต์ถูกสืบลึกลงไปโดยสิ้นเชิง จากนั้นชายชาวอังกฤษที่ชื่อว่าโทมัส ยังก็พิสูจน์ว่าภาษาทั้งสามบนก้อนหินโรเซตตาล้วนถ่ายทอดข้อความอย่างเดียวกัน จากนั้นชายชาวฝรั่งเศสชื่อของโปลียงก็เข้ามาทำงานต่อและถอดรหัสเขียนโรกลีฟิคได้ในที่สุด"

เซตีเคี้ยวหมากฝรั่งอย่างไม่ยี่หระ "แล้วมันเขียนว่าอะไรละคะ"

พอยักษ์ไหล "ไม่มีอะไรสำคัญหรอก ก็แค่จดหมายขอบคุณจากนักบวชกลุ่มหนึ่งถึงกษัตริย์ปโตเลมีที่ห้า เมื่อครั้งที่มันถูกแกะสลักขึ้น หินก้อนนี้ไม่ได้มีความสำคัญอะไร แต่หลังจากนั้นหลายต่อหลายศตวรรษมันกลับกลายเป็นสัญลักษณ์ที่ทรงอำนาจเพียง อาจถึงขั้นเป็นจุดเชื่อมโยงที่สำคัญที่สุดระหว่างอียิปต์โบราณกับโลกปัจจุบันเลยก็ได้ พ่อเองที่เพิ่งจะมาตระหนักถึงศักยภาพของมันเอาป่านี"

ผมตามพ่อไม่ทัน และภณฑารักษ์ก็เหมือนกัน

"ดร. เคน" เขาถาม "คุณเป็นอะไรหรือเปล่า"

พ่อสูดลมหายใจเข้าลึก "ขอโทษครับ ดร. มาร์ติน ผมก็แค่...คิดออกมาต่าง ๆ นะ ช่วยถอดกรอบแก้วออกได้ไหมครับ แล้วก็ขอเอกสารจากคลังที่ผมแจ้งไว้ด้วยครับ"

ดร. มาร์ตินพยักหน้า เขาถอดรหัสบนรีโมตคอนโทรลอันเล็ก แล้วกระจกแผ่นหน้าของกรอบแก้วก็เปิดออก

"ผมคงต้องใช้เวลาหยิบเอกสารสักสองสามนาที" ดร. มาร์ตินว่า "ถ้าเป็นคนอื่นผมคงไม่กล้าปล่อยให้อยู่กับหินโรเซตตาโดยไม่มีใครดูแลหรอกนะครับ แต่ผมมั่นใจว่าคุณจะระวังเป็นอย่างดี"

เขาเหลือบมองเด็ก ๆ อย่างเราเหมือนเราเป็นตัวปัญหา

"เราจะระวังครับ" พ่อสัญญา

ทันทีที่เสียงฝีเท้าของ ดร. มาร์ตินจางหายไป พ่อก็หันมามองเราด้วยแวตาร้อนรน "เด็ก ๆ เรื่องนี้สำคัญมากนะ ห้ามพวกลูกเข้ามาในห้องนี้เด็ดขาด"

พ่อสลัดกระเป๋าทำงานลงจากไหล่และรูดซิปปอกแค้ให้พอหยิบโซ่

จักรยานกับแม่กัญญาแจออกมาได้ "ตาม ดร. มาร์ตินไป ห้องทำงานของเขา อยู่ที่ปลายสุดโถงแกรตคอร์ธทางซ้ายมือ มีทางเข้าออกเพียงทางเดียว ทันทีที่เขาเข้าไปข้างใน ให้พันโซนี่ไว้กับมือจับประตูและล็อกให้แน่น เราต้องถ่วงเวลาเขาไว้"

"พ่อจะให้เราชิงเขาไว้หรือคะ!" เซดีส์นอกสนใจขึ้นมาทันที "เจ๋งเลย!"

"พ่อยะ" ผมถาม "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

"เราไม่มีเวลามานั่งอธิบาย" พ่อบอก "นี่เป็นโอกาสเดียวของเราพวกนั้นกำลังมา"

"ใครกำลังมาคะ" เซดีส์ถาม

พ่อจับไหล่ทั้งสองข้างของเซดีส์ไว้ "ลูกจำ พ่อรักลูกนะ แล้วพ่อก็ขอโทษ... ขอโทษในเรื่องต่างๆ มากมาย แต่ตอนนี้เราไม่มีเวลา ถ้ามันได้ผล พ่อสัญญาว่าจะทำให้ทุกสิ่งดีขึ้นสำหรับเราทุกคน คาร์เตอร์ ลูกเป็นคนกล้าเสมอ ลูกต้องไว้ใจพ่อนะ จำไว้ให้ดี ชิง ดร. มาร์ตินไว้ แล้วก็อย่าเข้ามาในห้องนี้เด็ดขาด!"

การล่ามโซ่ประตูห้องของภณฑาคาริกษณ์นั้นเป็นเรื่องง่าย ทันทีที่ทำเสร็จ เราก็ก็นกกลับไปมองทางที่เดินมา และเห็นแสงสีฟ้าลอดออกมาจากห้องจัดแสดง อียิปต์ราวกับพ่อเพิ่งติดตั้งตู้ปลาเรืองแสงขนาดยักษ์เสร็จ

เซดีส์ตามมาผม "บอกมาตามตรงเลยนะ พี่รู้อะไรบ้างไหมว่าพ่อกำลังจะทำอะไร"

"ไม่เลย" ผมตอบ "แต่พักหลังนี่พ่อทำตัวแปลกๆ คิดถึงแม่บ่อยมาก พ่อเก็บรูปของแม่ไว้..."

ผมไม่อยากพูดอะไรมากกว่านั้น โชคดีที่เซดีส์พยักหน้าเหมือนเข้าใจ

"ในกระเป๋างานพ่อมืออะไรนะ" เธอถาม

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน พ่อสั่งไม่ให้ฉันดู"

เซดีส์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "แล้วพี่ก็ไม่เคยแอบดูจันนี่รึ ให้ตายสิ สมกับเป็นพี่จริงๆ คาร์เตอร์ เกินเฮียวย่า"

๖๐ พีระมิดสี่เหลี่ยม

ผมอยากแก้ตัว แต่ทันใดนั้นพื้ก็ลั่นอย่างแรง
เซตึกว่าผมไว้ด้วยความตกใจ "พ่อบอกให้เราอยู่กับที่ ฉันเดาว่าพื้ก็จะ
ทำตามคำสั่งนั้นเหมือนกันใช่ไหม"

อันที่จริงคำสั่งนั้นฟังดูค่อนข้างดีสำหรับผม แต่เซตึกวิ่งกลับไปแล้ว และ
หลังจากลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งผมก็วิ่งตามเธอไป

เราทั้งคู่ชะงักกึกเมื่อไปถึงทางเข้าห้องจัดแสดงอียิปต์ พ่อของเรายืน
หันหลังให้เราอยู่ตรงหน้าหินโรเซตตา วงแหวนสีฟ้าบนพื้นเรืองแสงล้อมพื่อ
ไว้ราวกับใครบางคนเปิดไฟนีออนที่ฝังไว้ข้างใต้

พ่อดูดเสื้อโค้ตออก กระเป๋าทำงานเปิดกางอยู่แทบเท้า เผยให้เห็น
กล่องไม้ยาวประมาณสองฟุตซึ่งตกแต่งด้วยลวดลายอย่างอียิปต์

"พ่อดีอะไรอยู่นะ" เซตึกถาม "ใช่บูมเมอแรงหรือเปล่า"

พ่อดีไม้สีขาวโค้งเป็นมุมไว้ในมืออย่างที่เซตึกว่า มันดูเหมือนบูมเมอแรง
จริงๆ แต่แทนที่จะจะขว้างมันออกไป พ่อกลับแตะมันลงบนหินโรเซตตา เซตึก
กลั่นหายใจ พ่อกำลังเขียนบางสิ่งลงบนหิน เมื่อบูมเมอแรงแตะถูกตรงไหน
เส้นเรืองแสงสีฟ้าก็จะปรากฏขึ้นบนแผ่นหินแกรนิตตรงนั้นเป็นอักษรเฮียโรกลิฟิก

มันไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย พ่อเขียนตัวหนังสือเรืองแสงด้วยไม้นั่นได้
ยังไง แต่ภาพที่เกิดขึ้นก็สดใสและชัดเจน มันเป็นรูปเขาแกะอยู่เหนือกล่อง
สี่เหลี่ยมและเครื่องหมายกากบาท

"เปิด" เซตึกพิมพ์ ผมจ้องเธอตาค้างเพราะฟังดูเหมือนน้องสาวผมเพิ่ง
แปลคำนั้นไป ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ผมติดสอยห้อยตามพ่อมาหลายปี และ
กระทั่งผมก็ยังอ่านเฮียโรกลิฟิกได้แค่ไม่กี่ตัวเท่านั้นเอง อักษรพวกนี้เรียนยาก
สุดๆ

พ่อยกแขนทั้งสองข้างขึ้นและท่องว่า "โว-เซียร์ อี-เอ" จากนั้นอักษร

เขียนโรกลีฟอีกสองคำก็เรื่องแสงสีฟ้าจําอยู่บนผิวหน้าของหินโรเซตตา

ไม่ว่าผมจะกำลังอึ้งขนาดไหน ผมก็ยังจำสัญลักษณ์แรกได้ มันคือชื่อของเทพเจ้าแห่งความตายของชาวอียิปต์

"โอ-เซียร์" ผมพิมพ์ ผมไม่เคยได้ยินใครออกเสียงแบบนี้มาก่อน แต่ผมรู้ความหมายของมัน "โอซิริส"

"โอซิริส จงมา" เซ็ทพูดราวกับตกอยู่ในภวังค์ แต่แล้วดวงตาของเธอก็ลุกโผลง "อย่า!" เธอตะโกน "พ่อคะ อย่า!"

พ่อของเราหันมาด้วยความตกใจและอ้าปากพูดว่า "เด็กๆ..." แต่ก็ส่ายเกินไปแล้ว พื้นดินคำรามลั่น แสงสีฟ้ากลายเป็นสีขาวเจิดจ้า และหินโรเซตตาก็ระเบิดออกเป็นเสียงๆ

สิ่งแรกที่ผมได้ยินเมื่อได้สติคือเสียงหัวเราะ เสียงหัวเราะน่ากลัวแฝงความสะใจดังปะปนกับเสียงหวีดแหลมของสัญญาณนิรภัยในพิพิธภัณฑ

ผมรู้สึกเหมือนเพิ่งถูกรถไถซบทับ ผมลุกขึ้นนั่งอย่างมีนัย และถ่มเศษหินโรเซตตาออกจากปาก ห้องทั้งห้องพังพินาศ เปลวไฟลุกโชติช่วงอยู่เป็นหย่อมๆ บนพื้น รูปสลักขนาดยักษ์ล้มคว่ำ หีบศพหินกระเด็นตกจากแท่นวาง หินโรเซตตาระเบิดออกอย่างรุนแรงจนเศษเสี้ยวบางส่วนฝังอยู่ในเสาผนัง และวัตถุจัดแสดงชิ้นอื่นๆ

เซ็ทสลับอยู่ข้างผม แต่เธอคุปตลอดภัยดี ผมเขย่าไหล่เธอและเธอก็ครางเบาๆ "อ้อ..."

จุดที่หินโรเซตตาเคยวางอยู่ตรงหน้าเราเหลือเพียงแท่นวางควีนกรุ่นพื้นห้องใหม่ก็เตรียมเป็นรอยระเบิดยกเว้นบริเวณวงแหวนสีฟ้าที่ล้อมพ่ออยู่

พ่อหันมาทางเราแต่ไม่ได้มองเรา รอยแผลเลือดอาบพาดอยู่บนศีรษะของพ่อ พ่อกำบวมเมอแรงในมือแน่น

32 พิระมิดสี่เสียด

ผมไม่รู้ว่าคุณมองอะไรอยู่ แต่แล้วเสียงหัวเราะของคุณนั้นก็ออกไปทั่วห้องอีกครั้ง คราวนี้ผมรู้แล้วว่ามันดังมาจากตรงหน้าตัวเอง

บางสิ่งยืนอยู่ระหว่างพ่อกับเรา ที่แรกผมเห็นไม่ค่อยชัด เหมือนมันเป็นแค่ไอร้อน แต่เมื่อเพลงให้ตึมนักเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง คุณคล้ายชายคนหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นจากเปลวไฟ

เขาสูงกว่าพ่อ เสียงหัวเราะของเขาบาดลึกราวกับเสียงเสียดไฟฟ้า

"เก่งมาก" เขาพูดกับพ่อ "เก่งมากจูเลียส"

"ฉันไม่ได้อัญเชิญเจ้า!" พ่อพูดเสียงสั่นแล้วเงื้อบวมเมอแรงขึ้น แต่มนุษย์เพลิงนั้นแค่กระดิกนิ้วเดียว ไม้ที่วาก็ปลิวหลุดจากมือของพ่อไปกระแทกผนังและแตกเป็นเสี้ยวๆ

"ไม่เคยมีใครอัญเชิญข้าหรือจูเลียส" ชายคนนั้นทำเสียงเล็กเสียงน้อย "แต่เมื่อเจ้าเปิดประตู เจ้าก็ต้องเตรียมใจรับแขกที่จะเดินเข้ามา"

"กลับไปยังคู่อตชะ" พ่อคำราม "ฉันครองพลังของจอมกษัตริย์"

"โอ๊ย นกหัวจิ้งเหลน" มนุษย์เพลิงพูดอย่างซ้ำๆ "แต่ต่อให้เจ้ารู้วิธีใช้พลังนั้น...ซึ่งเจ้าไม่รู้หรอก...เขาก็ไม่เคยสู้ข้าได้อยู่แล้ว ข้าคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด และตอนนี้เจ้าก็ต้องประสบชะตากรรมเดียวกับเขา"

ผมไม่เข้าใจอะไรเลย รู้แค่ว่าต้องรีบไปช่วยพ่อ ผมพยายามคว้าหินก้อนที่ใหญ่ที่สุด แต่กลับกลิ้งจนนิ้วแข็งและชาตึก มือของผมใช้การไม่ได้

พ่อใช้สายตาเตือนผมโดยไม่ออกเสียง ไปซะ ผมรู้ว่าพ่อตั้งใจล่อให้มนุษย์เพลิงหันหลังให้เรา เพราะหวังว่าเซดกับผมจะหนีไปได้โดยไม่มีใครเห็น

เซดยังมีนอยู่ ผมลากเธอไปหลบที่เงาหลังเสาจนได้ และเมื่อเธอพยายามดิ้น ผมก็เอามือปิดปากเธอไว้ นั่นทำให้เธอตื่นเต็มตา เธอเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นและหยุดขัดขึ้น

เสียงกริ่งเตือนภัยดังลั่น เปลวไฟลูกโชนขวางทางเข้าห้องไว้ ยามน่าจะกำลังมา แต่ผมก็ไม่แน่ใจว่ามันถือเป็นเรื่องดีหรือเปล่านั้นสำหรับเรา

พ่อย่อตัวลงโดยไม่ยอมละสายตาศัตรูพร้อมเปิดกล่องไม้ที่มีลวดลายอยู่ด้านนอก จากนั้นจึงหยิบแท่งไม้เล็กๆ คล้ายไม้บรรทัดออกมา พ่อพิมพ์

อะไรสองสามคำ แล้วแทงไม้ที่วาก็ยึดออกเป็นไม้เท้าสูงเท่าตัวพอ
เซดีอุทาน ผมเองก็ไม่อยากจะเชื่อสายตาเหมือนกัน แต่แล้วเรื่องกลับ
ยิ่งพิลึกกว่าเดิม

พ่อขว้างไม้เท้าลงไปยังเท้าของมนุษย์เพลิงคนนั้น มันกลายเป็นงูยักษ์
ยาวลึบฟูตและอวบเท่าตัวผม มีเกล็ดสีทองแดง ดวงตาสีแดงเรื่อเรือง มัน
โผล่เข้าฉากมนุษย์เพลิงซึ่งก็คว่ำคองูไว้ได้โดยไม่ต้องออกแรง มือของชายคนนั้น
ระเบิดออกเป็นไฟสีขาวร้อนจัด แล้วงูก็สลายเป็นเถ้าในพริบตา

"มุกเก่าๆ น่าจูเลียส" มนุษย์เพลิงดู

พ่อเหลือบมองเราและเร่งให้เราวิ่งอย่างเจียบๆ ใจหนึ่งผมยังไม่เชื่อว่า
เรื่องเหล่านี้เป็นความจริง บางทีผมอาจจะสลบไปและกำลังฝันร้าย เซดีที่นั่ง
อยู่ข้างๆ หยิบหिनก่อนใหญ่ขึ้นมา

"ก้องค์กัน" พ่อรีบถามเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของมนุษย์เพลิง "ฉัน
ปลดปล่อยออกมาที่ก้องค์กัน"

"แหม ก็ทั้งห้าเลยละ" ชายคนนั้นทำเสียงเหมือนกำลังอธิบายอะไร
บางอย่างให้เด็กเล็กๆ ฟัง "เจ้าน่าจะรู้ว่าพวกเราเนะมากันเป็นชุด จูเลียส
อีกไม่นานข้าจะปลดปล่อยออกมาให้มากกว่านี้อีก และทั้งหมดก็จะสำนึก
บุญคุณของข้า ข้าจะขึ้นเป็นกษัตริย์อีกครั้ง"

"วันปีศาจ" พ่อเอ่ยขึ้น "พวกเขาจะหยุดเจ้าก่อนจะสายเกินไป"

มนุษย์เพลิงหัวเราะ "เจ้าคิดว่าคนของเคหาสน์จะหยุดข้าได้รึ ตาเฒ่า
โง่งงพวกนั้นนะแค่หยุดเถียงกันเองยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ ได้เวลาที่เรื่องทั้งหลาย
จะถูกเล่าขานใหม่แล้ว และคราวนี้เจ้าจะไม่มีวันได้ฟื้นคืน"

มนุษย์เพลิงโบกมือ วงแหวนสีฟ้ารอบตัวพ่อดับวูบ พ่อเอื้อมไปคว้ากล้อง
แต่มันกลับไถลไปตามพื้น

"ลาก่อน โอซิริส" มนุษย์เพลิงว่า เขาสะบัดมืออีกทีและเสกโลงศพ
เรืองแสงขึ้นมาล้อมรอบพ่อของเราไว้ ที่แรกมันโปร่งใส แต่ขณะที่พ่อตื่นรน
และทูปผนังโลง โลงศพที่วาก็หนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งกลายเป็นโลงหิน
สีทองอย่างอียิปต์ประดับประดาด้วยอัญมณี พ่อสบตามผมเป็นครั้งสุดท้าย

34 พิระมิดสี่เสือด

ขยับปากบอกให้วิ่ง! ก่อนที่โลงศพจะจมลงไปในพื้นที่ราบกับพื้นดินกลายเป็นน้ำ
"พ่อ!" ผมร้องลั่น

เซตซ์ขว้างหินในมือ แต่มันกลับปลิวหรือทะลุศีรษะของมนุษย์เพลิงไป
โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายใดๆ

เขาหันมา โบกหน้าของเขาปรากฏขึ้นในเปลวไฟในเสี้ยววินาทีที่แสนสยอง
นั้น ภาพที่ผมเห็นไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย มันเหมือนกับมีใครตัดใบหน้า
สองใบหน้ามาซ้อนทับกัน ใบหน้าหนึ่งนั้นเกือบจะคล้ายมนุษย์ มันขีดเพื่อ
ดูโหดร้าย เต็มไปด้วยเหลี่ยมคม และมีดวงตาสีแดงเรื่อเรือง ขณะที่อีกใบหน้า
เป็นของสัตว์ร้ายซึ่งมีขนดำหนาและเขี้ยวแหลมคม เจ้าตัวที่ว่านี้ดูโหดยิ่งกว่า
สุนัข สุนัขป่า หรือสิงโตเสียอีก มันเป็นสัตว์ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ดวงตา
สีแดงคู่นั้นจ้องผม และผมก็รู้ว่าตัวเองกำลังจะตาย

เสียงฝีเท้าหนักๆ ก้องขึ้นจากพื้นหินอ่อนของโถงเกรตคอร์ธ เสียง
สั่งการดังตามมา คงจะเป็นยามรักษาการณ์หรือไม่ก็ตาม แต่พวกเขาไม่มี
ทางมาทันแน่

มนุษย์เพลิงกระโจนเข้าใส่เรา แต่เมื่อเขาอยู่ห่างผมไปไม่กี่นิ้ว บางสิ่ง
ก็พลักเขากลับไป กระแสไฟฟ้าแล่นเปรี้ยะอยู่ในอากาศ เครื่องรางที่คอของ
ผมร้อนจนอึดอัด

มนุษย์เพลิงคำรามและมองผมอย่างเพ่งพินิจ "อ้อ...เจ้านั่นเอง"

อาคารทั้งหลังลั่นอีกครั้ง จากนั้นผนังฝั่งตรงข้ามก็ระเบิดออกเป็น
แสงสว่างวาบ คนสองคนก้าวออกมา ผู้ชายกับเด็กสาวที่เราเจอที่เสาเข็ม
ชุดคลุมของพวกเขาสะบัดพลิว ทั้งคู่ต่างถือไม้เท้าไว้ในมือ

มนุษย์เพลิงคำราม เขาหันมามองผมเป็นครั้งสุดท้ายและบอกว่า "อีก
ไม่นานหรือกเจ้าหนู"

จากนั้นห้องทั้งห้องก็ติดไฟพริบ ไร้อันแรงกล้าดูดออากาศทั้งหมด
ออกไปจากปอดของผม จากนั้นผมก็ล้มลงกับพื้น

ครั้งสุดท้ายที่ผมจำได้ก็คือชายไว้เคราสองแฉกกับเด็กสาวชุดสีน้ำเงินยืน
ค้ำหัวผมอยู่ เสียงฝีเท้าและเสียงตะโกนของยามใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เด็กสาว

คนนั้นคุกเข่าลงข้างผมและชักมีดโค้งออกมาจากเข็มขัด

"เราต้องรีบลงมือ" เธอบอกชายที่มาด้วย

"อย่าเพิ่ง" ชายคนนั้นตอบอย่างลึกลับ เสียงของเขาติดสำเนียงฝรั่งเศส

"เราต้องแน่ใจก่อนถึงจะลงมือทำลายพวกนั้น"

ผมหลับตาลงและหมดสติไป

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)